

Йордан Радичков

Скитащите градски кучета

Когато вечер градът притихне, шумовете на махалата започват да нахлуват в къщата на талази. По улиците преминават групи млади хора и скандират въодушевено: „Българи-юнаци!“ Навярно са били на футболен мач. Ние до такава степен свикнахме с това: „Българи-юнаци!“, че щом чуем думата футбол, веднага започваме да скандираме и да настояваме, че „Господ бил българин“. Какво да правят горките наши съседни, като си нямат такива роднини!... От близкото летище излита тежък самолет и преминава с грохот над къщите. От вибрацията алармените системи на паркираните по тротоарите автомобили се задвижват и започва страховито виене, лай и квичене, все едно че сме попаднали в резервата „Сепенгети“ и сме разтревожили всичките му обитатели. Тези алармени системи се задействат групово и когато има буря и някъде наблизко падне небесен гръм. Някои системи обаче се задействуват и при най-пълнен покой, квичат, грухтят и вят без никаква видима причина. Вероятно се изнервят от чакане и когато продължително време никой крадец не посяга към тях, те почват да пишат и да викат из цялата махала: „Дръжете крадеца!“

Помежду алармените системи се смества и ляят и скандиранията на скитащите градски кучета. Кучетата през цялата нощ си говорят на глас за своите кучешки работи и си разменят кучешка информация. Ако човек се заслуша по-внимателно той ще чуе как някое куче подпитва друго махленско куче: „Здравей бе, братовчед! Къде се изгуби, та те нямаше толкова дълго време?“, братовчедът отговаря: „Подлъгаха ни да ходим на Дунав-мост.“ – „Че то струва ли си човек да бие толкова път – чуди се братовчедът. – Само за да препикае Дунав-мост!“ Братовчедът му отговаря, че си струва и освен препикаването на Дунав мост шели да видят и румънски флорици и да се поотъркат в тях. На Дунав-мост било пълно с румънски флорици. Първият братовчед промърморва нещо и допълва, че властите планирали да се направи втори Дунав мост между Видин и Калафат, за да се стигало по-бързо до Солун и Тесалоники. „Че то не е ли едно и също?“ – пита братовчедът, а братовчедът му отговаря: „Може и едно и също да е, аз обаче чух да го казват, затова и на теб ти го казвам по този начин и да знаеш, че никак не те подвеждам!“ „Зная – казва братовчедът му, – иначе какви братовчеди сме, ако седнем да се подвеждаме, както подвеждат народа, като го наричат ту народ, ту население. И той, горкият народ, като не знае какво да прави, почесва се по врата и се чуди народ ли е или население.“ Братовчедите си припомнят, че по същия начин хората объркали Дядо Мраз и Дядо Коледа. „Ами, не знае – възкликва единият братовчед. – Сега не е като едно време, когато

ной кой нищо не знаеше, нямаше къде да го прочете! Сега, ако искаш да знаеш нещо, вземаш вестник и го прочитайш. Сега вестникът пише за всичко, не е като едно време да се спотайва и да мълчи като бълха в гащи! Вестникът сега не само че не мълчи, ами всичко разгаща. Колкото и хората и държавата да се грижат да се огащват и да си връзват гащите, вестникът гледа да ги разгаща и ела да видиш какво става!“

По някое време се чува внезапна врява, сякаш всичките кучета на махалата заговарят едновременно. „Какво става?“ – пита братовчедът. „Дойде кучешката бесовица от аерогарата – отговаря му братовчедът. – Канят ни да идем всички на аерогарата. И за какво да ходим?“ „Ами да препискаваме колесниците на самолетите. Имали много нови самолети, боинги и аеробуси. Обаче не знаем дали са с данък добавена стойност или са без данък добавена стойност!“

Пресипнал кучешки глас възразява: „А, дядо ви едно време все колесници на самолети е препискавал.“ Няколко кучета се обаждат, че дядо им не е препискавал самолети, но е бил пазач на мандра и е пазил стада от бели карпатски вълци. Едно време не е имало Дунав-мост, за да минават по него вълците, ами те чакали реката да замръзне и са минавали по леда. Дедите на днешните скитащи градски кучета са стоели на стража и са прогонвали белите вълци оттатък реката из влашките земи. Кучетата се съгласяват взаимно, че дедите им едно време са били истински вълкодави, е ние, ако ни погледне човек сега – на хора не приличаме, само дете се скитаме нагоре-надолу, та от многото скитане ни излезе и името скитащи градски кучета, а не селски. Някакво куче допълва, че селските кучета били повече дворни кучета, затова стопаните им ги държат вързани на синджир, а самият синджир се бил казвал кучешки синджир. Едно тенорче се обажда в тъмното, за да съобщи на себеподобните от махалата, че не е виждало жив вълк, а само веднъж било видяло как някакъв човек водел вързана на синджир мечка и мечката, като минала през махалата, разляяла всичките кучета, „защото ние може да сме изоставени от стопаните си, но не сме чак толкова загубени, че да не различаваме питомното от дивото, па макар то и да е вързано със синджир!“ Тенорчето подпитва побратимите дали биха му обяснили разликата между светофар и семафор. На помощ тук се притичват и кучетата от районите на чуждите посолства, обяснявайки, че разликата между светофар и семафор била като разликата между офсайд и инсайд.

Тенорчето благодари, заявявайки, че е почти наясно относно семафора и светофара, а един пресипнал кучешки глас се обажда, за да каже: „Как няма да е наясно, като всичко от наша страна му се обясни по-

подробно!“

Ето за такива и други подобни на тях работи си разговарят скитащите градски кучета под прикритието на тъмнината, а алармените автомобилни системи мълчат и слушат, защото алармената система е такъв нещо, че може да вдига само аларма, а за разговор хич не го бива, камо ли да се замисли за разликата между светофар и семафор. Чува се как група кучета запяват: „Видин, Калафат, Дунав мост, Тесалоники, ау, ау, ау, баф!“ И макар че иде Нова година и Коледа, нито веднъж не чух скитащите градски кучета да си разменят новогодишна или коледна информация, както ние хората например сме свикнали с новогодишната и коледна информация и такъв аларма вдигаме със своята информация, че досущ заприличваме на алармените автомобилни системи, разпръснати по софийските градски улици.

Ау, ау, ау... Весела Коледа и честита Нова година!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Литературен клуб

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11798>]